

SZ. KÁRPÁTHY KATA

ESTI SÉTA

A csillagokat néztük a hídon,
nézd, mondtam, a házaknál a villanyoszlop drótjai között látszanak csak a
csillagok, de mögötte nem, ez furá,
te ismered a csillagképeket? kérdeztem,
nem, mondta,
pedig neked még kéne, mondtam,
idősebb vagyok nálad, de nem napkeleti bölcs, mondta,
nem mondtam, hogy öreg vagy, kaptam fel a fejemet,
nem mondtam, hogy ezt mondtad, felelte,
jeges szellő suhant át, felhős volt az ég, a Hold eltűnt, vagy csak a házak
takarták, valahol a távolban valami égett,
a szél megint fújni kezdett, fáztam, át akart ölelni,
figyelj, én nem, kezdtem,
csak, hogy meg ne fázz, mondta,
álltunk a híd közepén, egy öreg nő a kutyáját sétáltatta, hogy elférjünk,
hozzásimultam, a kutya megugatott minket, a nő oroszul elnézést kért, mi
mosolyogtunk, kacsák úsztak a híd alatt, a korlátnak akartam dőlni, de az
egész megingott, ha nem kapja el a derekamat, beleesek a vízbe, visszahúzott,
a keze lejjebb akart csúszni, mint az óvodás gyerekeknek, a kezére csaptam,
felhúzta a szemöldökét, mosolygott,
söröd megvan? kérdeztem,
és a tiéd? kérdezett vissza,
az enyém a hátamon, mondtam,
a táskát levettem, kibontottam egy sört,
na, mi van, közterületen iszunk? kérdezte,
már nem mindegy? kérdeztem vissza,
felpöccintettem és belekortyoltam,
közben a kacsákat bámultuk,
a sört letettem, kivettem a gépemet, lefotóztam a kacsákat,
volt két kacsa, egy pár, külön úsztak a többiektől,
randiznak, mutattam feléjük,
vagy csak sétálnak, mint mi, mondta,

vagy mi is randizunk, gondoltam magamban,
egy pillanatra lefagytam,
te jó ég, hogy juthatott ilyen az eszembe?
ez nem randi,
ez nem félrelépés,
ez csak egy piás séta a városban, miközben fotózok és beszélgetünk,
a két kacsa már a másik híd alatt járhatott azóta, kicsit megszédültem,
majdnem a vízben landolt a fényképezőgépem,
eszembe jutott, hogy utoljára, amikor ezen a hídon jártam egy sráccal
(akivel azóta nem beszélek),
leültünk a keskeny és vizes híd közepére ugyanígy éjjel, és kis híján már
csak a ruhát nem szedtük le egymásról,
igény az ismételésre lenne, de nem vele és nem most, mert
nem szabad,
nem és kész,
megszóltak a telefonjaink, majd a városi megafonok,
légiriadó,
egy idő után már nem számoltuk, hogy naponta hányszor szólalt meg,
az itthonmaradtak között elterjedt az a mondás, hogy
minálunk nem ébresztőóra van, hanem trivogás app,
akarsz pincébe menni? kérdeztem,
csak, ha boros, mondta,
olyat nem tudok, de menjünk tovább, mondtam,
kisértünk a házak melletti kis útra, a kocsma zárva volt, mentünk a víz-
parton,
kiszaladtam az útra,
egy Zsiguli ment el előttem, egy férfi ült benne, pólóban, lehúzott ablakkal,
kihamuzott, meglátott minket és rányomott a gázra,
nyomjad jobban, mint apád anyádat, kiáltottam utána,
ő meg nevetett rajtam, azon, hogy felhúztam magamat,
elüthetett volna, mondta,
nem érdekelt, pedig szabálykövető ember vagyok,
újra tizenhat éves voltam, és ő is,
menjünk a parkba, az uszodához, mondtam, ott vannak padok, le tudunk ülni,
azon gondolkodtam, hogy lehet, ezt már elmondtam egyszer,
menjünk, mondta,
átmentünk az úton, a parkba, leültünk egy padra, ami mellett bokor volt

és kuka, hogy egyből ki tudjam dobni a sörösdobozokat meg a csikkeket,
a fejemet a vállára hajtottam,
mélyen beleszippantottam a vállába, majd a cigarettába,
mindkettőt letüdöztem,
észrevettem, milyen puha a nyaka ott, ahová nem tör utat magának a szakáll,
túl közel voltunk egymáshoz, de úgy éreztem, nem vagyunk veszélyben,
sem autók, sem buszok nem jártak,
csend volt és május, mindkettőt hallgattuk,
mert a velünk szemben lévő betonóriás hotelen nem volt sok látnivaló,
undorítóan lelakott és szocreál, valamikor húsz évvel ezelőtt kenhették újra
a színét, talán salátazöld lehetett fehérrel eredetileg, most fakó és mohával
benőtt a fal, már ahol nem pergett le a vakolat,
ez a hotel működik még? kérdezte szinte a semmiből,
aha, legalábbis mindig látok nagy mozgást, azt nem tudom, hogy az uszo-
dához tartozik, vagy csak külön hotel, mondtam,
úgy tudom, egybe van a kettő, mondta,
erőltetett volt ez a pár mondat,
csak mondtunk valamit, hogy mondjunk valamit,
mert lassan egy fél órája csak ültünk, és néztünk ki a fejünkéből,
meg söröztünk és cigiztünk, amit normális esetben egymás nélkül is tennénk,
próbáltam a történeket összerakni, de nemigen tudtam logikus szálakat
húzni a momentumok között,
az arcát néztem, hátha valamit le tudok olvasni,
meredt előre és szívta a magyar cigijét, ami büdös volt és keserű,
a nyakához nyomtan az arcomat a szél elől,
pisloghattam, mert azt mondta, hogy csiklandozza a szempillám a nyakát,
rossz? kérdeztem,
túl jó, válaszolta,
az étkezde előtt a pénzautomata nem világított, csak felette a kis lámpa,
egy kockás papírra írták rá, hogy üzemen kívül van,
vicces, ez a gép többet van üzemen kívül, mint belül,
ahányszor erre járok, sose működik,
az eget néztük megint,
megittuk a sörünket, a táskából újabbat vettem elő,
felbontottuk, ittunk, közben rágyújtottunk,
beszélgetni akartam, de elfogytak a szavak,
nem tudtam, mit mondjak,

féltem, hogy csak elrontanám a pillanatot,
fújt a szél, magához húzott, örültem a testmelegnek,
a derekamat fogta lazán, inkább csak melegítette,
még mindig nem szóltunk egy szót sem,
néztük a csillagokat és a felhőket,
nem értettem, mi történik,
nem is akartam érteni,
örültem az édes tudatlanságomnak,
buta libának éreztem magamat,
de pillanatnyilag boldog voltam,
Lolitának éreztem magamat és Joe-nak a Nimfomániásból, egyszerre
a hotel egyik balkonjára egy öreg nő csoszogott ki, egy régi zene szűrődött
ki a mögötte,
tell you why
*his kiss is sweeter than an apple pie*¹
pont velünk szemben volt a balkonja, vodka volt nála és cigi,
kiszúrt minket és vigyorgott,
szívem szerint felröhögtem volna,
egy rossz musicalben éreztem magamat,
már-már a táncoló habcsókruhás lányokat vártam, akik körbeugrálnak
minket idétlenül,
mit vigyorog ez a bábuska? kérdeztem hangosan,
irigykedik, válaszolt,
a zene persze folytatódott,
he loves to kiss me till i can't see straight
gee, my lollipop is great
rám? kérdeztem,
ránk, felelte,
furcsálltam a többes szám első személyt,
idegenkedtem attól, hogy mi legyünk, nem pedig én és ő,
de nem szóltam semmit, elvégre
ez csak egy este, amikor piálunk, dumálunk és sétálunk, nem fog semmi
sem történni, mert én nem akarom, és ha én nem akarom, akkor nem is fog
történni semmi.

¹ The Chordettes - Lollipop